

DAS**DIRECTIA
DE ASISTENȚĂ
SOCIALĂ**Brăila, Bdul. Alexandru Ioan Cuza, nr.134
Cod fiscal: 15752478
Tel. 0239 629322 / Fax 0239 614174
secretariat@dasbraila.ro / www.dasbraila.ro
Operator de date cu caracter personal 18836

SERVICIUL PROTECȚIA COPILULUI

MAI 2020

INFORMARE

Privind: punerea în aplicare a HCLM nr.120/21.03.2019 cu privire la Planul anual de acțiune privind serviciile sociale administrate și finanțate din bugetul local al Municipiului Brăila

Potrivit prevederilor HCLM nr. 120/21.03.2019 este planificată **„ȘCOALA PENTRU PĂRINȚI”** - Comunicarea în cadrul familiei și efectele sale; Cum să procedăm ca regulile stricte să funcționeze, ascultarea activă și mesaje de tipul ei (partea întâi)

***„Copiii nu s-au priceput niciodată să asculte de părinții lor,
dar nu au dat greș niciodată în a-i imita.” (James Baldwin)***

Famiiliile sunt de toate formele și de toate mărimile și sunt multe varietăți de experiențe familiale și modele de organizări familiale și de îngrijire a copilului. În unele familii poate fi un singur părinte, se pot întâlni familii cu mai multe generații (copii, părinți, bunici, străbunici) sau copii care locuiesc cu părinți adoptivi. Mulți părinți pot avea două sau chiar trei slujbe, fără a-și putea face timp pentru copii. În unele familii pot apărea schimbări dramatice, majore, cum ar fi boli sau decese ale unor membri ai familiei sau divorțuri. Pot exista familii cu un limbaj particular, nevoi și circumstanțe culturale și religioase, în timp ce altele sunt marcate de sărăcie, sănătate precară și dezavantaj social și educațional. Aflându-se în legătură directă cu societatea, familia este marcată de transformările sociale profunde care vizează economia sau cultura, deoarece „familia nu este o simplă cutie de rezonanță a acestor transformări, ci participă la acestea într-o manieră activă” .

A fi părinte este un dar de neprețuit care cere implicare totală. Nimeni nu se naște învățat, iar măiestria de a fi părinte se cizelează pe parcursul vieții. Deși există o tendință destul de extinsă de a acuza părinții pentru toate problemele pe care copiii, ulterior tinerii societății, le crează, Thomas Gordon afirmă că „părinții sunt acuzați, dar nu antrenați.”

În general, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora. Pentru copii, părinții reprezintă modelul acestora, iar relațiile dintre părinți și comportamentul acestora sunt imitate de copii. Thomas Gordon afirma: „Părinții pot să-i învețe valorile chiar prin faptul că trăiesc în conformitate cu ele. Dacă își doresc ca propriii copii să valoreze onestitatea, părinții trebuie să-și demonstreze zilnic onestitatea. Dacă își doresc ca propriii copii să valoreze generozitatea, trebuie să fie generoși. Dacă vor ca propriii copii să adopte valorile creștine, trebuie să se comporte ei înșiși ca niște creștini. Aceasta este cea mai bună cale, poate singura cale,

ca părinții să-și învețe copiii propriile valori.” Pentru a le imprima unele valori copiilor, părinții trebuie să își trăiască propriile vieți respectând aceste valori, nu obligând copiii să respecte anumite reguli pe care părinții sunt, câteodată, primii care le încalcă.

Famiiliile care se bucură de stabilitate și care sunt bine încheigate, oferă deschidere și respect pentru valori și pentru comunicarea bilaterală. Aceasta înseamnă că toți membrii familiei, părinți și copii, se asigură că fiecare dintre ei ascultă pe celălalt, având în egală măsură, șansa de a vorbi. Familia ideală trebuie să creeze oportunități pentru toți membrii de a participa la discuții despre problemele de zi cu zi sau despre dificultățile personale care apar pe parcursul anilor.

Comunicarea în interiorul familiei depinde de tipurile de interacțiune existente între părinți și copii. Unii părinți inhibă și redirecționează comportamentul și comunicarea copiilor, fiind distanți și fără reacție la inițiativa socială ale copiilor, iar alții sunt toleranți cu copiii, angajându-se frecvent în discuții deschise și comunicare bazată pe schimburi reale.

În prezent, apar multe familii cu un singur părinte, divorțurile cunosc o înmulțire uluitoare, iar situațiile în care un copil devine un „obiect” care trebuie împărțit, nu sunt puține la număr. Părinții petrec din ce în ce mai puțin timp cu copiii, le vorbesc și îi ascultă din ce în ce mai puțin, acest lucru conducând la singurătate și la căutarea unor surse de comunicare afectivă în afara nucleului parental.

Cercetările în domeniu identifică mai multe categorii de părinți: părinți autoritari, părinți permisivi, părinți indiferenți.

Părinții autoritari fixează expectanțe foarte înalte copiilor lor, fiind solicitanți. Această atitudine îi face nerresponsivi față de copii, consecința fiind lipsa de comunicare. Copiii acestor părinți manifestă anxiozitate și nesiguranță în interacțiunea cu grupul. În același timp, autoarea mai sus-menționată afirmă că părinții permisivi sunt grijulii, comunicativi și toleranți. Toleranța are ca efect comportamente refractare și explozive din partea copiilor atunci când sunt solicitați pentru o sarcină care nu corespunde dorințelor lor curente. Copiii sunt dependenți de părinți, solicitând permanent sprijin din partea părinților. Categoria părinților indiferenți cuprinde părinții care au un comportament indiferent și care sunt slab atașați de rolul lor parental. Copilul este ținut la distanță, iar atunci când părinții încearcă să stabilească standarde ale comportamentului social acceptabil devin neconvingători.

Este necesară identificarea unor strategii de comunicare între adulți și copii prin care adulții să îi ajute pe copii să facă față celor mai diverse probleme care afectează procesul de învățare.

STRATEGIILE PĂRINTELUI

- Nu te enerva, situația îți va scăpa total de sub control.
- Nu încerca să negociezi cu el, nu încerca să-i faci o demonstrație logică - el nici nu te mai aude.
- Unii copii își revin dacă sunt ținuți în brațe (fără să-l ridici de la sol) ferm, alții devin și mai nervoși.
- Asigură-te că nu se va răni și îndepărtează-te puțin prefăcându-te că nu dai importanță crizei.
- Coboară vocea și nu face exces de cuvinte.

- Mângâie-l și spune-i că aștepti să își revină fiindcă nu înțelegei ce vrea; cere-i să-ți explice în cuvinte (dacă poate) sau prin gesturi ce vrea, care e problema, pune-l să repete rar, ca să înțelege, asta îl ajută să iasă din transă.
- Dacă nu e decât o scenă dramatică merită să-ți atragă atenția, explică-i că nu-ți place acest tip de comportament și că îl asculți când se potolește.
- Dacă e un mijloc de șantaj să-i cumperi ceva, spune-i că nu ai bani pentru acest lucru sau cere-i să renunțe la altceva din cele ce își dorește. Dacă refuză, scoate-l din magazin și spune-i că nu-l mai iei la cumpărături decât când se poartă civilizată.
- Dacă vrea să te facă să renunți la ceea ce faci ori ce ți-ai propus, lasă-l să se potolească și, pe urmă, continuă. Dacă cedezi, ți-ai găsit nașul!
- Uneori, poți să-l potolești ștergându-i fața cu apă rece sau spălându-i mânuțele cu apă rece - are efect calmant.
- Stăpânește-ți mimica feței, ia-ți chipul care nu exprimă nimic (fața ca o coală albă de hârtie), altfel, te va citi ca pe o carte deschisă și te va avea la mână.
- Încearcă să înțelegei ce vrea, ce-l supără, ce-l stârnește și, pe cât posibil, să previi aceste izbucniri - nu îi fac bine chiar dacă joacă teatru. La orice izbucnire, suprarenala îi eliberează adrenalina în sânge. Adrenalina acționează ca un drog.
- Nu uita că unui copil mic îi poți distra foarte ușor atenția cu altceva care să îl amuze ori să îl facă măcar curios și astfel uită că era gata-gata să se mânieze.
- Manifestările (crizele) pot fi frecvente la copiii cu dificultăți de vorbire sau care nu au un vocabular dezvoltat -lipsa capacității de a își exprima sentimentele prin cuvinte îl frustră, de aceea, dezvoltarea vorbirii este extrem de importantă de la vârste fragede. Ajută-l să exprime ce simte prin cuvinte, nu prin crize de nervi.
- Nu uita că tu ești cel mai bun model: te enervezi tu, țipi, se enervează și el.

CE-ȘI DOREȘTE COPILUL TĂU?

1. Nu mă răsfăța. Știu prea bine că nu trebuie să am tot ce cer. Doar te încerc.
2. Nu îți fie teamă să fii ferm cu mine. Prefer să fii așa ca să știu cum stau lucrurile.
3. Nu folosi forța cu mine. Asta nu mă învață decât că puterea este totul. Cooperez mai bine dacă mă dirijezi.
4. Nu fi inconsecvent. Asta îmi creează confuzie și voi încerca și mai des să văd de câte ori pot să îmi fac de cap.
5. Nu îmi promite dacă nu te poți ține de cuvânt. Asta m-ar descuraja să mai am încredere în tine.
6. Nu ceda provocărilor mele atunci când spun sau fac prostii speciale ca să te supăr. Altfel voi mai lupta pentru asemenea „victorii”.
7. Nu te supăra rău când îți spun “Nu te mai iubesc.” Nu o cred cu adevărat dar o spun ca să îți pară rău pentru ce mi-ai făcut.

8. Nu mă face să mă simt mai mic decât sunt. S-ar putea să mă duc în extrema cealaltă și să fac pe „barosanul”.
9. Nu face tu pentru mine ceea ce pot să fac și eu singur. Asta mă face să mă simt ca un bebeluș și s-ar putea să profit și să fac din tine sluga mea.
10. Nu da mai multă atenție decât trebuie „proastelor mele obiceiuri” ca să nu mă încurajezi să le practic în continuare.
11. Nu mă corecta în fața altor oameni. Sunt mult mai atent la tine dacă îmi vorbești calm între patru ochi.
12. Nu încerca să îmi comentezi comportamentul în mijlocul unui conflict. Nu știu din ce motiv nu aud prea bine în acel moment și cooperez foarte slab. Ia măsurile pe care le crezi necesare dar discutăm mai târziu despre ce s-a întâmplat.
13. Nu-mi ține pledoarii. Nici nu știi cât de bine știu ce e bine și ce e rău.
14. Nu mă face să mă simt de parcă greșelile mele ar fi păcate capitale. Trebuie să învăț să fac greșeli fără să mă simt de parcă n-aș fi bun de nimic.
15. Nu mă cicăli. Dacă o faci, voi fi nevoit să mă protejiez prefăcându-mă că sunt surd.
16. Nu-mi cere explicații pentru comportamentul meu greșit. Zău că nu știu de ce am făcut prostioara.
17. Nu mă taxa prea tare când sunt sincer, că altfel mă sperii și încep să spun minciuni.
18. Nu uita că îmi place să experimentez și învăț din asta. Așa că obișnuiește-te cu ideea.
19. Nu mă scuti de consecințele faptelor mele. Trebuie să învăț din experiență.
20. Nu da atenție exagerată micilor mele dureri și accidente. S-ar putea să învăț că dacă sunt bolnav capăt multă atenție.
21. Nu amâna sau ocoli răspunsurile când îți pun întrebări INCOMODE. Dacă o faci, vei vedea că nu am să te mai întreb și am să îmi caut răspunsurile în altă parte.
22. Pe de altă parte, nu îmi răspunde când pun întrebări prostești. Pur și simplu vreau să îmi dai atenție.
23. Să nu cumva să crezi că este sub demnitatea ta să îmi ceri scuze. Scuzele sincere mă fac să mă simt surprinzător de apropiat de tine.
24. Să nu sugerezi vreodată că tu ești perfect sau infailibil. Mă face să vreau să ating un prag prea înalt pentru mine.
25. Dacă nu ai mult timp de petrecut cu mine, nu te întrista. Important este cum petrecem timpul acela împreună.
26. Cred că nu mai este nevoie să îți mai spun cât de bine îmi fac înțelegerea ta și încurajarea ta.

-Sfârșitul părții întâi-

Director executiv,
Nicoleta Mihaela Oancea

Întocmit:
Vasile Gianinna Victoria, șef serviciu
Herghelegiu Liliana, inspector